

KREATÍV

GONDOLATOK

Irodalmi pályázat

2022.

Az MKKSZ, az MKKSZ Országos Nyugdíjas Tanács és az MKKSZ Fiatalok
Képviselői pályázatot hirdet

KREATÍV GONDOLATOK

cmmell!

A pályázat célja: az összetartozás fontosságnak megerősítése. Közeli jvnk bizonytalansága, a vírus miatti felelem mindenkien növeli a szorongást, egyre erobb a bizonytalanság, a magányosság rzse és a vágy, hogy egy közösség részei lehessünk.

Kinek szl a pályázat: az MKKSZ valamennyi tagja részére korhatrtl fuggetlenl.

A plymveket nem soroljuk korcsoportba, minden pályázó szmly egyenlő elbírálás alá esik.

A plymvek formája:

VERS

- terjedelme 4 sorostl 40 sorig

NOVELLA

- terjedelme nem haladhatja meg a WORD formátumban

Times News Roman 12-es betűtípussal, másfeles sorközzel, 2 cm-es margkkal rt 3 oldalt

MESE

- terjedelme nem haladhatja meg a WORD formátumban

Times News Roman 12-es betűtípussal, msfel sorközzel, 2 cm-es margkkal rt 3 oldalt

A Plymvek témája: kötetlen.

Pályázni egyénileg lehet, szmlyenknt egy plymunka adható be. Csak olyan plymunkk kerülnek elbírálásra, amelyek jelen pályázatra készültek és nyilvánosan még sosem mutatták be.

NEVEZÉSI DÍJ NINCS!

A plymunkk beadása:

A pályázat kihirdetésétől 2022. február 20-ig lehetséges.

Díjazás:

- I. helyezett 30.000,- (harmincezer) forint és oklevél
- II. helyezett 20.000,- (húszezer) forint és oklevél
- III. helyezett 10.000,- (tízezer) forint és oklevél

Az alkotásokat elektronikus úton, jeligével ellátva kell benyújtani, valamennyi kategória esetén. A jelige tulajdonosát kizárólag az alább megadott email cím tulajdonosa ismerheti, a zsűri csak a jelige alapján bírálja el a műveket.

A pályamunkákat az alábbi email címre kérjük: gozmanne.kati@gmail.com

A nyertes pályázókat email-ben értesítjük, nevüket az MKKSZ honlapján és Facebook oldalán is közzétesszük.

A beérkezett alkotások zsűrizése és díjazása után a beérkezett pályamunkákból egységbe szerkesztett online tartalom készül, amelyet minden résztvevő megkap. A pályázó, a pályázat beküldésével hozzájárul ahhoz, hogy az alkotását felhasználjuk.

Az eredményhirdetésre 2022.március 4.-én pénteken 10.30 órakor kerül sor, Budapesten a Hotel Benczúrban.

Budapest, 2021. november 11.

Boros Péterné

Elnök
MKKSZ

Gozman Józsefné

Elnök
MKKSZ ONYT

Szokolai Róbert

Elnök
MKKSZ Fiatalok Képvisellete

Vincze László
A kisveréb és a sas

Élt egyszer az erdőben egy csapatnyi nagyszájú veréb. Pökhendi, pimasz kis verebek voltak, egész nap csak csiviteltek és állandóan egymást piszkálták. Főleg a táplálékon veszekedtek és mindig egymás elől lopkodták el a magvakat.

A verebek kistermetű madarak, egyenként védtelenek, ezért igyekeznek mindenhová együtt repülni, hiszen így erősebbnek érzik magukat. Az erdei csapat is így tett, szoros, zárt közösségben éltek, és csupán egyetlen ellenségük volt, akitől igazán féltek: a magányosan élő, hatalmas sas madár. Tőle bizony a környéken élő összes kisállat rettegett. A sas hetente egyszer keresett magának táplálékot, és ilyenkor az erdő közepén fekvő tisztás felett körözött addig, míg ki nem szemelte áldozatát, akire könyörtelenül lecsapott. Ezeken a szörnyűnapokon a kisállatok szívét rettegés szorította bilincsbe, és ki hol tudott, meghúzta magát, próbált elbújni a menedéket nyújtó, közeli bozótosban. Így ment ez már hosszú-hosszú ideje, és miután a sas elragadta szokásos zsákmányát, a kisállatoknak megint volt néhány nap nyugalmuk.

Élt ebben az időben a verebek között egy nagyon félénk, szótlan kisveréb, aki oly csöppnyi volt, hogy még a nála fiatalabb fajtársai között is a legparányibbnak tűnt. Azért volt ennyire kicsinyke szegény, mert alig jutott táplálékhoz. A többiek egész nap bántották, csipkedték, és ha valahol magvakat találtak, őt azonnal ellökdösték onnan, nem hagyták soha enni. Csak amikor minden társa jóllakott, utána szedegethette össze az otthagytott maradékot - persze, ha egyáltalán még maradt valami. A kisveréb igyekezett beilleszkedni a közösségbe, minden erejével küzdött azért, hogy megfeleljen társainak, de hiába..., bármit tett, azok kiközösítették. Egyetlen barátja sem volt, még csaknem is érdeklődtek iránta. Pedig a kisveréb szíve tele volt jóssággal és nagy-nagyvágyakozással arra, hogy ő is szerethessen végre valakit, aki majd visszonszereti őt.

Így teltek-múltak a hetek, hónapok, majd lassan beköszöntött a tél. Ahogy fogytak a lehullott magvak, úgy egyre kevesebb élelem jutott a verebeknek, a hó pedig közben észrevétlenül befedte az erdei tájat. A hosszú, fagyos éjszakák és a könyörtelenül süvítő szél napról-napra próbára tette a didergő, éhes madárcsapatot. Ráadásul újra elérkezett az a bizonyos rettenetes nap, amikor a sas felröppent a tisztás fölé, hogy megint zsákmányt szerezzen magának. A verebek szokásukhoz híven igyekeztek gyorsan menedéket keresni a már egyre kevesebb biztonságot nyújtó, levelüket vesztett ágak sűrűjében. Éles csivitelések közepette csipkedték egymást, hogy melyikük kerüljön a jobb helyre a gallyak között. A kegyetlen harc során a kisverebet még a bokrok szélső ágaira sem hagyták leszállni.

Onnét is lelökdösték, azt akarták, hogy őt ragadja el a sas. Addig bántották, addig csipkedték szerencsétlent, míg végül kínjában kirepült a tisztás közepére, .. egyedül. Ekkor nagy csend lett. A kisveréb hamar rádöbbsent, hogy mi fog most következni, és szörnyen megrémült. Dermedten húzta össze magát a hóval borított, fagyos földön, megpróbált minél kisebbre összekuporodni - talán azt gondolhatta, így észrevétlen maradhat, de... amikor meglátta az őt figyelő, fent köröző, hatalmas ragadozót, már tudta, hogy nincsen menekvése. Összeszorult a szíve, miközben kicsiny teste reszketett, akárcsak a jeges ágak csúcsán rezgő, utolsóként megmaradt falevél, melyet a zord téli szél még rángat egy darabig, mielőtt könnyörtelenül letépi, hogy azután a fagyott avarra vesse. Egy idő múlva azonban a remegés csitulni kezdett, és a kétségbeesést felváltotta egy másfajta, furcsa érzés: amolyan megkönnyebbülésféle...

- Akkor hát..., most vége. - gondolta magában. - Ennyi volt az életem.

Behunyta kis szemeit és megpróbált valami szépre gondolni, valami kedves emlékre, ami legalább egy csöppnyi vigaszt nyújthatna ezekben az utolsó percekben. Szemei előtt lepergett rövidke élete, de akárhogy keresett-kutatott benne, semmi szép dolog nem jutott az eszébe. Talán nem is volt ilyen...

- Mama! Mama! Hol vagy most? - ismételte magában, pedig igazából nem is emlékezett édesanyjára, aki születése után nem sokkal távozott az élők világából.

A kisveréb mélyet sóhajtott, szomorúan lehajtotta fejét és tiltakozás nélkül hagyta, hogy a sas lecsapjon rá. Szinte nem is érezte, ahogy az éles karmok a testébe vágnak. Várta az utolsó nagy csapást, hogy minél előbb vége legyen, és egyúttal megszűnjön minden szenvedése, mely születése óta kísérte őt. Várta, hogy az erős, horgas csőr kíméletlenül lecsapjon. Várta, várta egy ideig, de... nem történt semmi.

A kisveréb lassan felemelte a fejét és csodálkozva, szinte kérdően nézett támadójára. A nagy sas komoran, minden érzelem nélkül figyelte őt. Furcsának találta, hogy miközben a csöppnyi madár kiszolgáltatottan hevert a karmai alatt, érdekes módon nyomát sem lehetett látni rajta a félelemnek. Helyette csak mély szomorúság ült a tekintetében.

- Hát, te nem is félsz tőlem?! – rivallt rávázatlanul.

A kisveréb szemében egy fáradt könnycsepp csillant meg, majd halkán így válaszolt:

- Én egész életemben egyedül voltam, soha nem volt mellettem senki. Engem soha nem szeretett, nem simogatott senki..., és a halál talán megszabadít. Megszabadít ettől a rossz érzéstől, ...ezért már nem félek tőled.

Ekkor valami furcsa dolog történt: mintha egy halvány fényszikra villant volna meg a sas szemében. Csak egy pillanatnyi rezdülés volt, de a kisveréb észrevette.

Az öreg sas félrehajtotta a fejét és elgondolkodott. Sokáig nézegette a kisverebet. Éhes volt, de valami mélyen a szívében azt súgta neki, hogy mégse bántsa ezt a parányi teremtet. Aztán hirtelen rátört a felismerés: hiszen ő is mennyire egyedül van! Hiszen őt sem szereti senki! Tőle mindenki csak retteg, irtózik és elmenekül!

Karmai egy kicsit engedtek áldozata szorításán, majd így szólt:

- Én is egyedül vagyok és magányos. Te vajon képes lennél-e rá, hogy a barátom legyél?

A kisveréb csodálkozva nézett fel az óriási ragadozóra. Időbe telt, mire felfogta, hogy a sas mit is kér tőle valójában. A barátságát... Az ő barátságát, ami még soha senkinek nem kellett. Nagyon meglepődött a kérdés hallatán, majd így válaszolt:

- Ha te képes lennél barátként tekinteni rám..., akkor igen.

A sas karmai elengedték őt, és ahogy a nagy madár hátrébb lépett, tekintetük ismét találkozott. Egymás szemeit fürkészték. Furcsa barátság!- gondolhatták mindketten. Azután egyszerre felröppentek és csak szálltak-szálltak magasra, egyre feljebb, a hófehér felhők fölé. Örökre eltűntek a bozótban meglapuló, döbrent verébcapat elől...

Iván Zoltánné Az elfelejtett szülinap

Napsütéses tavaszi nap volt, mikor Truman elgondolkodva ugrándozott az ösvényen. Az árnyékot adó öreg tölgyfa lábánál megállt és lehuppant a földre.

- Valamit elfelejtettem, - mondta ki hangosan- de mit? Hiába töröm a fejem...nem jut eszembe. Jobb fülecskéje lekonyult, azt vakargatta elmélyülten, mikor megzörrent a bokor.

- Ki van ott? - kérdezte félénken.

- Truman, ne ijedez csak én vagyok-mondta Cirmoska - Utánad jöttem, mert gondoltam segítségre van szükséged. Mit csinálsz?

- Örülök, hogy jöttél, de csak gondolkodom...ma olyan szórakozott vagyok.

- Szórakozott? miért lennél az Truman?

- Tudod Cirmoska, tudom, hogy elfelejtettem valamit...de nem jut az eszembe, hogy mit...akárhogy töröm a fejem!

Cirmoska elmosolyodott a bajusza alatt. Szóval, Truman elfelejtette...jobb is így! Nagyobb lesz a meglepetés. Hiszen a többiek már lázasan készülődnek reggel óta, csak Trumant kell még valahogy távol tartani a pajtától.

- Segítsek gondolkodni? - kérdezte Cirmoska, és lehuppant ő is a fa tövébe. Fél szemét becsukta, másikkal barátját leste. – Truman ... min is gondolkodunk? - kérdezte.

- Hát azon, hogy mit is felejtettem el. Tudom, hogy fontos...de látod, ma valahogy minden kiszáll a fejemből. - és elgondolkodva vakargatta tovább kajla fülecskéjét.

- Nem kötöttél csomót a zsebkendődre? - kérdezte nevetve Cirmoska. Felnevetett barátja ötletén. - Tudod mit, menjünk haza...hátha otthon eszembe jut.

Truman nem vette észre, hogy Cirmoska sokszor akarattal megállította, feltartotta. Megnéztek minden szép virágot, érdekes kavicsot és a különböző formájú felhőket is megcsodálták az égen. A máskor tíz perces séta, ma nagyon hosszú volt. De akárhogy is húzta az időt Cirmoska, egyszer csak a pajta előtt álltak. Truman nagy lendülettel benyitott az ajtaján, majd hirtelen meg is torpant. Nem számított arra, amit látott. A pajta gyönyörűen feldíszítve, mindenhol színes szalagok, masnik lógtak. A plafonról rengeteg luftballon lógott, de a legmeglepőbb a középre állított asztalon volt. Egy hatalmas torta, melyen Truman neve állt, és öt gyertya égett rajta.

- MEGLEPETÉS!!! - kiáltották Truman barátai.

- Rájöttem- kiáltott fel most már ő is- ma van a szülinapom!! Köszönöm barátaim, hogy TI nem felejtettétek el. Mindenki Trumanon mosolygott...és ő csak állt, szeretettel nézett barátaira, és a meghatottságtól megszólalni sem tudott. Ezt a születésnapot sosem fogja elfelejteni!

Takácsné Kiss Rita

Az én csodám, avagy egy mázlista története

Egyszer régen, mikor még kislány voltam, tele volt a szívem –lelkem csodával. Meséket találtam ki, amiket el lehet játszani.

Voltam hercegnő, legkisebb testvér, lovag, ninja harcos, és olyan egyszerű lány, aki arra vágyott, hogy harmóniában éljen a természettel, mosószappannal mosott, egy faházban lakott egy fa tetején, barátja volt minden ember és állat.

Kicsit idősebb lettem, szerelemre, romantikára és kalandra vágytam volt egy álomnaplóm, olyasmi, hogy mit szeretnék az élettől, nem akartam olyan”földhözragadt” életet, mint amelyet az édesanyám élt.

Akkor még nem láttam, hogy mennyi mindent tett értem, ellentétes nézőpontunk volt, folyton vitát szült ez. Olyanok voltunk, mint a tűz meg a víz, tiltott mindenkitől, de csak nagyon féltett. Egy nap elszöktem életem szerelmével, nagyon megbántottam az édesanyám, csúnya volt az elválásunk, de épphogy felnőttem, tudtam mit akarok az élettől és tudtam, hogy Ő lesz az igazi. Szerencsés vagyok, mert jól alakult az életem, mindig mázlistának gondoltam magam és bíztam benne, hogy amihez fogok az sikerülni fog. Ennek már lassan 20 éve.

Nos, van ami sikerült és van ami nem, de elgondolkodtató, hogy azért nem sikerült, mert nem tettem meg mindent vagy azért mert nem is igazán akartam.

Tudat alatt számomra más értékrend volt a fontos. Családot, lakást, kocsit, olyan munkát akartam, amit szeretek, boldogan akartam élni a saját szabályaim szerint.

Kezembe került a gyerekkoromban vezetett álomnapló, meglepő, de nagyon fiatalon mindent elértem, amit oda leírtam, illetve majdnem... nem lettem gazdag, bár ez is nézőpont kérdése.

Van családom, szerető férjem, remek gyerekeim, lakásom, kocsim és olyan munkám, amit szeretek, él még az édesanyám is, olyan barátaim vannak, akikért a tűzbe mennék és ők is értem. Nem keresek nagyon sok pénzt, és folyton ingázom is, de meg van mindenem.

Sajátos a nézőpontom, erős az igazság érzetem, és van, akit ez zavar, igen kaptam/kapok hideget-, meleget, kéretlen tanácsot, megjegyzést, de tudom, hogy úgyse tudok megfelelni mindenkinek. Mindennek van másik nézőpontja és nem ártana a dolgokat több szemszögből is megnézni. A tanácsot érdemes meghallgatni, de az életünket úgy kell élni, ahogy nekünk a legjobb.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy folyton hajszoaljunk valamit, vagy, hogy kivárjuk a „tökéletes” alkalmat (pl. majd akkor vállalom gyereket, ha lesz saját lakásom, akkor megyek el nyaralni, ha elég pénzem lesz, ha jobb munkahelyem lesz stb.), észre se vesszük és a lehetőségek a szépség a csoda és az idő elmegy mellettünk, mert egyszerűen nem érünk rá észrevenni.

Felnőtt koromra még mindig hiszek a csodákban, tele vagyok szeretettel, reménnyel, segítek, ahogy tudok és észreveszem a legapróbb dolgokat (egy pillangó a virágon vagy egy pocsolya szélén, egy felhőn átszűrődő napsugár, egy szivárványos felhőcske).

Hova tűnt a csoda? Bennünk és körülöttünk van, a döntéseinken is múlik.

Minden napnak megvan valamilyen öröme, csak rá kell nevelni a szemünket, hogy meglássa azt, kezdjük el!

Fiderné Szakál Éva
Álmok – vágyak

Kérni tőled nem kérhetem,
Hogy életed oszd meg velem.
Mit Tőled kapok, mind köszönöm,
Hogy vagy nekem, számomra nagy öröm.

Hogy is mondjam el Neked!?
Mit is szeretnék nyújtani Neked.
Nem mondhatom el szívem helyett.
Boldogságot, életem adnám Neked.

Oly sokszor vagyok egyedül.
Lelkem mindig hozzád menekül.
Szeretném, hogy légy velem!
Legyen életed, az én életem!

Gyűlölöm a hosszú éjszakákat.
Zsibbasztó, sóvárgó vágyak,
Melyek soha nem tűnnek el.
Két karom és szívem örökké ölel.

Élni akarok, míg Te vagy Nekem!
Ha nem vagy, mit is ér az életem!?
Tőled meríték erőt, mindig itt vagy velem.
Szívem-lelkemben s nem engeded el kezem.

Annyira szeretlek! Kellesz nekem!
Te vagy a vérem, az egész életem!
Ha álom vagy ne ébredjek fel!
Álmomat csak a halál viheti el.

Kokas Bálint
Covid: Tanítás a szeretetre

Elnémultak most az álmok: ringnak félve, tengeren,
Bizonytalan gyermekként: Anya, fogd meg két kezem!
Vírus írta át a sorsunk, a világ könnyezve remeg,
Boldog énekek halkulnak: Isten, ezt mért engeded!
-Fertőzött világ és ember, gyógyírként hidd: szeretned kell!

Bezártak az utcák, terek: az ember egymagába,
Vándor-hontalanként kering, nézd új világban!
Egy világban, hol sosem járt tán: attól is rettegett,
Magunkkal kell szembesülnünk: itt az esély, megteszed?
-Fertőzött világ és ember, önmagadat ismerned kell!

Találkozások csitultak: az érintés lett ártalom,
Te máglyára küldött védtelen, nem ölelhet át karom!
Pedig az táplált! A lényed éltette véretem,
Most géppel lélegzel: VEDD EL AZ ÉN ÉLETEM!
-Fertőzött világ és ember, holnapot mában lelned kell!

Sokak Napja leáldozott: mi dolgom így, itt nekem?
Sírva ébredünk rá, sírva: az időnk nem végtelen!
Bármit teszünk, nincs örökké! Utánam, majd integetsz?
Integess most! A percnak élj! Mindig-mindig jót teremts!
-Fertőzött világ és ember, a jóként éljed, és halnod kell!

Elnémultak most az álmok: de új álmok is születtek!
Bezártak az utcák, terek: de kinyíltak nézd a szemek!
Találkozások csitultak: de érezlek lelkem hangjain!
Sokak Napja leáldozott: nagy tanítás vagy, Covid!

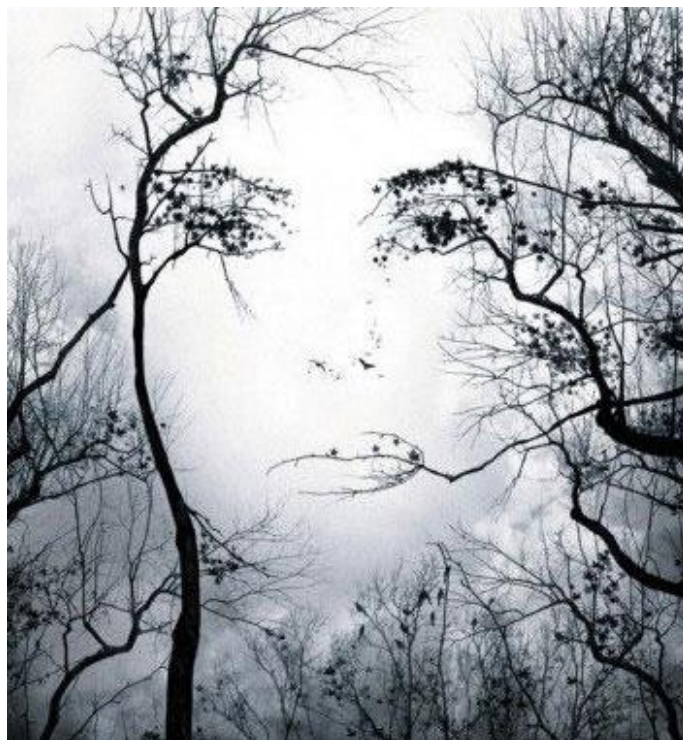
-Fertőzött világ és ember: nem te uralkodsz, ma sem!
Gyenge harmat vagy a fűben: köszönd hát, hogy az lehetsz!
Becsüld, tiszteld társaid: míg vannak, míg teheted!
Ne gyűlölj már, elég volt! Ami megvéd: SZERETET!

Benedek Erika

Déjà vu

Láttam, mikor annyira álmkép volt,
szemem elé igazi "déjà vu" landolt.
Történt valaha már veled is,
hogyminden olyan furcsa, olyan szürreális?
Mikor elgondolkodsz azon, hogy ez minek is,
mivégre az élet és mihez is
kéne magad tartani, milyen is
a nyugalomban élve - egy sziget is -
lakott lenne boldogan, egyedül is.
Én ott leszek a szívedben akkor is.

Nem lenne Facebook, Twitter, Tiktok, Instagram,
te sem lennél csupán sorszám vagy egy monogram.
Nem kell oda igazolvány, nem jársz maszkosan,
visszanézve most már tudom, elrontottam
szinte mindent veled kapcsolatban.
Minden mozzanatot jól akartam,
adtam és adtam, de kapni nem kaptam.
Tudom, hogy ez nem egy üzlet, nem a boltolás,
színtiszta hazugság, kapkodás, éveken át tartó időhúzás,
újabb és újabb „utolsó húzás”. Ez az igazi lehúzás.

Nem tudtam, hogy mit tegyek,
nem tudtam, hogy ki lehetek.
De rájöttem mindenre, hogy mit lehet,
mert a helyes lépés jó útra vezet.
Néha tudatosan kutyaként bólogatok,
néha véletlenül rossz kavicsba rúgok,
És van, hogy hatalmas árral szemben is úszok,
de minden élethelyzetben embernek maradok.

A sorsodnak a kovácsa vagy, hallod mindenhol,
tegyél magadért és pont ott lehetsz majd, ahol
kisgyermekként álmodtad erről a világról,
hogymilyen csodás hely lehet, és mindig lágyan szól
édesanyád hangja és megbújik az a mosoly,
pedig, ha jól figyelsz, megláthatod magadban is olykor,
hogym nem te vagy a rendszerben az egyetlen fogoly,
de szabad vagy, ha benned még jóindulat honol.

Szabó Marianna Ágnes
Ébredés

Nagyapám Skóciában született és még fiatalon került át családjával Angliába. Wales északi részén telepedtek le, Tintern városában. Az országnak ezen a részén leginkább a mezőgazdaság és az állattartás honosodott meg. Először csak kis gazdaságot vezettek és minden munkát saját maguk végeztek. Később fogadtak munkásokat és bővítették a vállalkozásukat. A család szinte minden tagja itt maradt a városban, csak egyik nagybátyám élt Londonban és orvosi magánpraxist működtetett.

Nagyapám nem volt gazdag ember. Sokat dolgozott, tisztelte a kemény munkát, ami jólétet és biztos megélhetést nyújtott a családnak. Amikor tizenhat éves lettem, összehívta a család tagjait és nagy bejelentésre készült. Kicsit nosztalgizált egyszerű élete főbb eseményeiről majd kibökte, hogy egyik dédelgetett álma, hajóra szállni, átszelni az Atlanti Óceánt és sétálni New York utcáin. Most jött el az ideje, hogy ezt megvalósítsa, aki szeretne vele tartani, azt szívesen látja, minden költséget ő fizet. Már mindent eltervezett, megvan az időpont, csak a létszám bizonytalan. Szavait csend fogadta, majd élénk beszélgetés kezdődött és a végén velem együtt öt családtag döntött úgy, hogy nagyapával tartanak.

A hajó Southampton kikötőjéből indult, az úti cél New York volt. Egy kisebb méretű hajóra vettünk jegyet. Nem mintha egy Queen Mary 2-t nem tudtunk volna megfizetni, ami ugye 14 emeletes, 345 méter hosszú és több mint 2600 utast szállít 5 csillagos szolgáltatásokkal. A mi hajónk a PacificPrincess mindössze 672 utast tudott szállítani, de ezen az úton nem volt telt ház. Kényelmes kabinokban helyezkedtünk el és élveztük az utazás minden pillanatát. Az Óceán békés hullámai kellemesen ringatták a hajónkat. Nyár lévén erősen sütött a nap és szinte nyomasztott a vastag pára, ami kísért bennünket a hajó fölött. A harmadik napon erős hullámverésre ébredtünk és a hajó is jobban himbálózott, mint eddig. Reggelinél már az edények sem maradtak mindig az asztalon és ahogy az étkezést befejeztük, azt a parancsot kaptuk, hogy tartózkodjunk a kabinokban. Addigra már a fedélzeten olyan erővel csaptak át a hullámok, hogy ott az emberek nem lettek volna biztonságban. A hatalmas felhők mintha csak összebeszéltek volna, egy pontra gyülekeztek, hogy aztán összekapaszkodva meginduljanak felénk. A szél több méter magas hullámokkal próbálta megemelni a hajót és a bűgöcsiga formájú képződmény vészjóslóan közeledett. Mondhatni parádés látványban volt részünk, csakhogy nem a filmvászonon peregtek az események, hanem az Atlanti Óceán kellős közepén és nagyon is valóságban. Nem mertük elhagyni a kabinunkat, vártuk, hogy véget érjen a vihar, bíztunk a kapitányban, hogy épségben kihozza a hajót a vihargóc közepéből. Az előrejelzés szerint hurrikán mentes útnak néztünk volna elébe, de a természet felülírta még a hajórádió híreit is. Hajónk hol félelmetes magasságokban himbálózott, hol az oldalára dőlve próbálta megtartani eredeti egyensúlyát, aztán hirtelen föladta a küzdelmet... hatalmas reccsenés kíséretében levált egy része, majd a beömlő víz magával ragadott minden mozdíthatót ...

1.nap: a homok, amin feküdtem meleg volt, a kezem mintha zsibbadt volna, de amikor kinyitottam a szememet, láttam, hogy valamilyen apró állat mászik rajta. Nagy nehezen felálltam és körül néztem. Sehol egy teremtet lélek, rettegés fogott el. Még jó, hogy tudtam, ki vagyok? Az összes többi kérdésre nem jött válasz: hol vagyok, hol vannak a többiek, mások is megmenekültek-e, milyen veszélyek leselkednek rám, mit fogok enni, mikor fogok meghalni...? A part hosszan benyúlt a szigetre, de távolabb bokros, sziklás, fákkal borított terület látszott, oda tartottam. Csak találok valami biztonságos helyet, ahol meghúzom magam, amíg értem jönnek. Találtam bogyókat, egyik fán meg gyümölcsöt, nem ismertem föl egyiket sem, ezért óvatosan fogyasztottam belőlük, de később az éhség legyőzte óvatosságomat, úgyahogy elcsaptam az éhségemet. A kövek között találtam egy bemélyedést, hordtam oda gallyakat, falevelet, itt töltöttem az éjszakát.

2.nap: éhesen keltem fel, de sehol nem találtam a hűtőszekrény ajtaját. Halásznom, vadásznom kell, de mivel? Az is elkésérített, hogy meg kell ölnöm egy állatot, így inkább csak növényi táplálékot fogyasztottam. Önző módon arra gondoltam, hogy milyen szabad vagyok? Nem parancsol senki, azzal töltöm az időmet, ami jól esik, senki nem kényszeríthet semmire: takarítás, cipő pucolás, tanulás, bevásárlás.... akár boldog is lehetnék ! Ám a körülöttem lévő tényezők, a tenger, az időjárás, az ismeretlen veszélyek mégis cselekvésre kényszerítettek, hogy megteremtsem magamnak a minimális biztonságot és az alapvető dolgokat az életben maradáshoz. Nagyon egyedül voltam, csak magamra számíthattam.

5. nap: megszoktam, hogy csigákat egyek. Az első hármát kihánytam, de a többi már bent maradt. Ugyanígy jártam a madártojásokkal is. Újabb gyümölcsöket találtam, szerencsére egyik sem volt mérgező. Már volt „ágyam”, „asztalom” és „székem”. Vékonyabb ágakat törtem le, kövekkel feldaraboltam és indákkal meg mindenféle kúszó növényekkel összeerősítettem őket. Falevelet hordtam az ágyra, hogy puha legyen. Észrevettem, hogy elmúlt a pollen allergiám. Az első pozitív dolog a szigeten. A szálláshelyemtől mindkét irányban felfedező utakat tettem annak reményében, hogy találok emberi jelenlétre utaló nyomokat, vagy bármit, ami arra enged következtetni, hogy más is él a szigeten, vagy a hajóról másokat is itt vetett partra a hullámszél. Hát nem. Nagyon messze nem mentem, mert féltem, hogy eltévedek.

8. nap: ma megkergetett egy teknős. Hát ezt nem gondoltam volna, mégis boldog voltam, hogy kapcsolatba kerültem egy másik élőlényvel. Kipróbáltam az ősi tűzgyújtás technikáját, már amennyire emlékeztem rá. Be kellett látnom, ha jobban figyelek és tanulok biológia, történelem, matek és fizika órán, már sokkal előbbre lennék! Az ujjaimat véresre törték a kővel történő próbálkozásaim, a tenyerem csupa hólyag lett a fadarab forgatása közben, de hurrráááá! egyszer csak sikerült!

12. nap: ma ismét tüzet gyújtottam, hordtam rá nedves ágakat és jó nagy füstöt csináltam. A reménytelenség és a kétségbeesés kerített hatalmába. Annyira haza akartam menni! Elég volt a szabadságból, a saját magam megvalósításából. Rájöttem, hogy „a lakatlan szigeten lévő hajótörött egyetlen szabadsága a hazatérésbe vetett hite és akarata.* „Felpillantottam és könnyeimen át egy vitorlást láttam közeledni. Elszaladtam újabb levelekért és amint téptem az ágakat, két sötét szempár meredt rám...ami bojtos farkokban végződött. Választhattam: vagy a füstöt nem tudom tovább táplálni és sosem vesznek észre vagy nem érem meg, hogy ideérjen egy hajó. Futásnak eredtem, a vérszomjas fenevad meg utánam. Jaj, ne most! Itt a megmenekülésem pillanata...

Már éreztem az állat leheletét, verejtékben úsztam, elképzelttem karmainak szorítását, fogainak marcangolását ...

Szerencsémre csörgött a vekker. Végre felébredtem!

* Origo 2017.03.17.

**Novella kategória
II. helyezett**

Gáliné Nagy Mónika

Édesanyám

Olyan jó lenne most veled lenni,
hozzád bújni, átölelni.
Simogatnám arcodat,
megfésülném hajadat.
Szép ruhádat rád adnám,
és boldogan kacagnánk.

Olyan voltál betegen is,
mint egy drága tündér,
mindened fájt,
de te mentél.

Mutattad nekünk,
hogy nincs nagy bajod,
pedig érezted, hogy
már kevés a napod.
Harminchat év, amit kaptál,
de a legjobb édesanya voltál.

Ahogy múlnak felettem az évek,
egyre jobban szeretlek téged.
Ha majd ott vársz, én átölellek,
és a füledbe súgom: Szeretlek!

Szederkényi Tamásné
Földünk

Zúgolódnak a folyók, omló gleccserek,
A Föld szennyét nyelik a tiszta tengerek.
Mit tesztek velük, ó büszke emberek?
Romboljátok az éltető természetet.

Minden kis folyóból pusztulnak a halak,
Mondd az utókornak milyen érték marad?
Kárba vész munka, s a gyermekek jövője,
ha kifacsarjátok a termékeny földet.

Béke helyett viszály, tankok és fegyverek
Szeretet helyett bajt keverő gyűlölet.
Gazdag földjeinkről kiűzött szegények,
Bíztató jövőről messze szállt remények.

Hát ti nem látjátok, hogy mi megy itt végbe?
Ha van egy percetek, nézzetek az égre!
Zajlik a mennydörgés s villám menyegzője,
Érik a hurrikán s cunami veszélye.

Ma még az emberek táncolnak, mulatnak,
de holnap, már sértődve jutnak a pokolra.
Hiába vagy bátor fénye nemzetednek,
ha a Föld haragszik, nem nyerhetsz ellene.

Vers kategória
III. helyezett

Iván Zoltánné Húsvéti kaland

Ismeritek Truman nyuszit? Hogy nem? Akkor mesélek róla valamit, hallgassátok: Truman egy farmon él, sok kis barátjával, akik néha nem is olyan kicsik. Ott él vele Cirmoska a cica, aki mindig mosakszik, és nagyon-nagyon jó barátja Trumannak, hiszen együtt nőttek fel, és már kiskoruk óta elválaszthatatlanok. És természetesen ott van még Csip Csiripp, egy sárga tollas kis pipi, aki a baromfiudvar réme. Ők hárman egy nagyon jó csapatot alkotnak. Sok kalandjuk közül, most elmesélek egyet.

Egy szép tavaszi napon kezdődött. Truman kinézett az ablakon, és elgondolkodott.

- Milyen nap van ma? - tette fel hangosan a kérdést

- Szerda- válaszolt rá Cirmoska, s egy jót nyújtózott.

- Szerda, szerda-kontrázott rá Csipp Csiripp a tornácról.

- Jó, jó, de milyen szerda? Húsvét lesz! Ti elfelejtettétek? - kérdezte Truman.

- Húsvét? - kérdezte egyszerre a két barát.

- Bizony, hogy az, de ne lustálkodjatok, mert sok dolgunk van. Feltéve, ha ti is segítetek nekem.

- Segíteni? - kényeskedett Cirmoska- mit tudnánk mi segíteni neked?

- Pedig tudtok-felelte Truman - Megkérjük a tyúkokat, hogy adjanak nekünk tojásokat és azokat fogjuk befesteni.

- Jajj, de jó- kiáltozott Csip Csirip -olyat én is tudok! Ez ellen Cirmoska sem ellenkezett.

Így történt, hogy a három a baromfi ólhoz ment, ahol a tyúkok ültek a tojásokon. De ahogy odaértek hallják ám, hogy nagy a riadalom. A tyúkok egymás szavába kiabálva mesélték el, hogy valaki ellopta a tojásokat az éjjel.

- Ellopták? - kérdezett vissza Truman.

- El-el.....s most mi lesz? - mondták a tyúkok. - Pedig mi is tojásokért jöttünk. De kiderítjük, hogy ki tette s visszahozzuk, ígérem! Ekkor Truman észrevett valamit a tyúkól közelében. Egy lábnyom volt, ami a tyúkóltól egészen a kerítéshez vezetett, pontosabban a kerítésen tátongó nagy lyukig. A cimborák követni kezdték a nyomokat. Ki a biztonságos udvarból, a réten át, a patakpart mentén, egészen az erdő széléig. Az öreg tölgyfa gyökerei közt valamit felfedeztek. Truman odaszaladt és belekukucskált. És szerintetek mit talált benne? Hát persze hogy a tojásokat!

- Cirmoska, Csipp Csiripp! Megvannak! ! -kiáltott Truman

- Meg hát! - mondta egy ismeretlen hang, és elkapta Truman kezét. Csili Csali volt az, a róka, aki ellopta a tojásokat, és most az öreg tölgyfa gyökerei közt pihengetett, míg rá nem találtak. De Cirmoska bátran odaugrott és rákiáltott a rókára, aki meglepetésében elengedte Truman kezét, és a két jó barát a zsákkal együtt futásnak eredt. Közben Csip Csiripp a levegőben repkedve szurkolt barátainak. Addig futottak, míg épségben haza nem értek. Az első dolguk az volt, hogy megjavították a kerítést, hogy azon aztán többé Csili Csali be ne tudjon jönni. A tyúkok örömmel adtak tojásokat a cimboráknak, akik szebbnél-szebb mintákat festettek rá. Csip Csiripp befestette csöpp kis lábát, és olyan mintákat kanyarított rá, hogy mindenki a csodájára járt. Amikor minden tojást befestettek, Truman fogott egy csavaros fűzfaágot és a festett tojásokat egytől - egyig ráakasztotta. Az udvar lakói csodájára jártak ennek a tojásfának, és mire elkészült, már mindenki hallott a három jó barát kalandos akciójáról.

**Mese kategória
III. helyezett**

Öreglaki István Igaz történet mesébe ágyazva

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, de még az üveghegyen is túl, élt egy gyönyörűséges királyné. Szépségénél csak a jó szíve, önzetlen kedvessége volt híresebb. Ez a királyné mindig megajándékozta azokat, akiket szeretett. Hol ezt, hol azt adott ajándékba, csak azért, hogy mindenki mosolyogjon és boldog legyen. Egyszer megajándékozott egy messzi földön élő, szintén kedves királynét, egy Tupperware kézi aprítóval. akiről tudta, hogy remek szakács és finomabbnál finomabb ételeket szokott készíteni. Konyhájába heted-hét határról is eljöttek megkóstolni a különleges ízeket.

A megajándékozott királyné örült ugyan, de egyáltalán nem tartotta értékesnek, amit kapott, így egyre csak azt nézte, hogy mások mit kaptak ajándékba. Kié volt nagyobb, vagy csillogóbb és mennyire boldogok voltak, örültek a kapott ajándéknak!

Hazavitte a kis aprítót, de nem foglalkozott vele, mert nem tudta hogyan kell használni és továbbra is a megszokott módon készítette az ételeket. Szegény kis aprító nap mint nap ott ágaskodott a polcon, nyújtogatta a nyakát, hátha észreveszi a királyné, de csak akkor vette kézbe, amikor a port törölte le róla.

Történt egyszer, hogy vöröshagymát kellett egy különleges ételhez aprítani, és a hagyma olyan erős volt, hogy szegény királyné könnyei csak úgy záporoztak a vágódeszkára, nagyokat tüszentett és éles késével majdnem elvágta a kezét.

Eszébe jutott a kis tupper, aminek ugye zárható teteje van és rögtön arra gondolt, hogy talán nem is csípné a szemét, ha abba bezárhatná az erős hagymát. Rögtön jó kedvre kerekedett és sietett levenni a polcra a kis aprítót. Szegény tupper nem lévén dolga, éppen álomba szenderedett és úgy megijedt a hirtelen mozdulattól, hogy majdnem leesett a polcra. Alig hitte el, hogy a királyné finoman kézbe vette, forgatta, nézegette, levette a tetejét, majd örömmel felkiáltott: de hisz ennek nagyon egyszerű a használata! Beletette a feldarabolt hagymát, hozzátette a fokhagymát is és mivel még mindig volt benne hely, szeletelt bele egy kis zöldpaprikát is. Rátette a tetejét, kettőt-hármat húzott a zsinóron, majd belepillantott... és alig hitt a szemének. Pillanatok alatt olyan kiváló minőséget ért el, amelyet korábban sosem és jóval kevesebb idő kellett az elkészítéséhez.

A kis aprító először megijedt, hogy túlságosan elgémberedtek a tagjai a sok semmittevésben, nem fog jól teljesíteni és talán ki is dobják... De most is bebizonyosodott, hogy az egyszerű dolgok néha többet érnek, mint a drága eszközök.

A királyné visszaemlékezett, hogy milyen kevésbé értékelte az ajándékot és meg sem nagyon köszönte annak, akitől kapta. Kicsit szomorú lett, de rögtön kitalálta, hogyan is hálálja majd meg.

Azóta az ajándék és a gazdája elválaszthatatlanok, együtt készítik a legfinomabb ételeket nap mint nap és ha a királyné dicséreteket kap, a kis aprítónak is dagad a keble a büszkeségtől, hiszen neki is fontos szerepe volt a sikerből. A királyné meg nem válna kedvenc aprítójától, nagyon vigyáz rá, dédelgeti és a kis tupper pedig úgy hálálja meg, hogy összeaprít minden zöldséget, gyümölcsöt, diót, mogyorót.

A mesének itt vége is van, de kedves olvasó biztosan tudod már a meséből fakadó tanulságot.

1. Ne késlekedj elmondani, hogy mennyire örülsz és hálás vagy a legkisebb ajándékért is.
2. Ha te ajándékozol meg valakit, mindegy mit adsz ajándékba, ha azt jó szívvvel adod, mindig szeretettel fognak rád emlékezni.

**Mese kategória
II. helyezett**

Iván Zoltánné
Kedves MAMA!

Igen, így csupa nagybetűvel.

Talán azért, mert sosem szólítottalak így, talán azért, mert már nem szólíthatlak így. Milyen rég volt, hogy egyáltalán szóltam Hozzád. Sajnos már csak a temető maradt, ahol szívem kiöntöm. Gondolatban, még létezel, még szólok hozzád, de a szavak már ritkán jönnek ki a számon.

Hogy mit kaptam tőled abban a rövid időben, ami nekünk adatott? Sokan azt mondják, hogy a szemem olyan, mint a Tied volt és ha mosolygom, mintha Téged látnának. De ez csak a külső.

Én azt akarom hinni, hogy az emberszeretetemet, az igazságérzetemet és nem utolsó sorban a „nagy” számat is Tőled örököltem. Gyermekként felnéztem Rád és ha rossz is voltam – mert melyik gyerek nem az? – Te mindig szeretted engem. Te szeretted meg velem az olvasást, mert elhitted velem, hogy vasalni csak úgy tudsz, ha közben én hangosan olvasok Neked. Talán ezért lettem többször megyei, majd országos Kazinczy díjas, amit már megköszönni sem tudtam. Ha kirándulni mentünk, minden giz-gaszt összeszedtünk, mert alkotni jó és a vázában szebben mutat a réti virág. Ezért az egyik szakmám is virágkötő. Mert tudod ANYU, szakmából is több van nekem. Azt is Te mondtad nekem mindig, jobb, ha az ember több lábon áll. Hát én állok... több lábon is. Neveltél, amikor tudtál és amikor hagytam magam. De hamar menned kellett, a sors közbeszólt. Pedig tudtuk mindannyian, mikor elkezdődtek a bajok, hogy már nem sokáig lehetsz velünk. Aztán amikor elmentél, maradt egy úr. Egy úr ... a szívünkben. Mikor férjhez mentem, a szememben a könnycsepp érted volt. Mikor az első gyermekem születtem, arra gondoltam, hogy ez Neked is ilyen volt? Hogy Te is ennyire vártál engem?

És amikor a temetőbe vittem ki először a kicsit...

Látod, most is könnyezem...

Azóta sok év eltelt. Az első unokád is nagyra nőtt már, talán én is nagymama leszek nemsokára. De megpróbáltam Anya, hidd el tényleg megpróbáltam, hogy úgy neveljem őket, ahogy Te neveltél engem. Hogy mindig legyek őszinte, hogy szeressek, hogy szeretni tudjanak...

Anya ... azóta négy lányom lett, felnőttem... Az élet néha nekem sem sikerült, mint oly sok ismerősömnek sem... De nem hasonlítgatom magam senkihez, hisz azt sem szeretted. Most már belátom, amit annak idején sosem.

Volt, amit határozottan nem úgy csináltam, mint Te. Mert én nem akartam olyan lenni, mint Te. Anya... tévedtem... most már tudom...

Én olyan akarok lenni, mint TE!

Köszönöm, hogy a 14 év alatt, amit együtt töltöttünk, próbáltál belőlem is embert faragni, hiszen a gyermekkor meghatározza az életünk.

Köszönöm, hogy a világra hoztál.

Köszönöm, hogy az enyém voltál.

Találkozunk... majd... odafent.

Gergelyné Kertes Katalin

Közös jövőnk a változás bizonytalanságában

Harsog a televízió, Hérakleitoszt idézi valaki: „Az egyetlen állandó, a változás maga”! Milyen csatornán van ez a TV már megint? Hm ... tudjuk, már az ókori görögök is.... gondolja Eszter-mama, miközben igazít még egyet a szépen feltűzött kontyán, majd a távirányítót pontosan a kisasztal sarkára helyezi. A veje megmondta, hogy csak a hosszú távirányítót kell nyomkodni. Még egy pillantás a tükörbe, amibizony kegyetlenül mutatja a változást, ez a Hérakleitosz jól megmondta, igaza van! Indul a megengedett idősávban bevásárolni, mert COVID van. Nem szabad vegyülni a fiatalokkal. Miért? A gyerekei bevásárolnak, gondoskodnak, jönnek, megállnak a bejárati ajtótól jó messzire, az arcuk letakarva, integetnek. Jó-jó, megveszik a nehéz cipelni valókat, lerakják a küszöbre, de a friss zsemlével nem rohangelhetnek folyton.

Ahogy sétál a pékhez, arra gondol, hogy az elmúlt – hozzávetőleg – 80 év a folyamatos változásról szólt, a változás elkerülhetetlen. Persze, nem csak az a fránya tükör mutatja a változást, hanem a csontjai is. Szerencse, hogy közel van a bolt, mert a veszélyeztetett korosztály számára fenntartott idősáv rövid, nincs idő és lehetőség beszélgetni, leülni a parkban, csak gyorsan-gyorsan, sietni haza, bezárkózni.

A veszélyeztetett korosztályt képviselő mosolygós Eszter merengve néz ki az ablakon, közben a gondolatai a régmúltba révednek, máskor meg azt próbálja kitalálni, hogy az utcán siető fiatalok legyőzik-e ezt a „COVID”-nak nevezett vírust. COVID-19, mit jelent ez? Honnan jött? Miért kell bezárni minket? Mit vétettünk? Miért pont minket fenyeget? Mindig félni kellett valamitől, bármilyen korszakot is írtak. Félt gyermekkorában attól, hogy lesz-e szép jövője, hogy a mostohája elégedett lesz-e a teljesítményével, hogy édesapja szelíd, csendes szeretete ad-e számára elegendő erőt a mindennapok feladataihoz. Soha nem csüggedt, nem kételkedett, mindig bízott a sikerben. Az élet, a folyamatosan változó körülmények megtanították a túlélésre. Rend, fegyelem, óvatos ellenkezés, türelem, kompromisszum, megelégedettség, szeretet. Ezek voltak az iránymutatói, amelyek minden nehézségen átsegítették. Amelyek most is segíteni fogják. Nem számít, hogy az orvos írta üvölt vele, meg sem rezzen, megtanulta elviselni az ilyen üres ordításokat. Mit képzelsz, azt hiszi, csak mert idősebb vagyok, hülye és süket is vagyok? Az oltást elhalasztotta a körzeti orvos, talán a jövő héten. Rendben, majd a veje megmondja, hogyan legyen! Fiatalnak lenni az öregek között! Még ráér felvenni az oltást, addig is szigorúan elkülönülni! Ezt mondja minden csatorna a tévében, elkülöníteni a korosztályokat. Hát így is nagy a szakadék a generációk között. Egyedül biztonságosabb. Na, majd meglátjuk.

Többet telefonál mostanában. Az okos telefon jó találmány, a lánya rárakta az ismerősöket is a telefonjára, regisztrált. Nem nagyon érti, hogy lehet ez, de tetszik neki. Ki hinné, hogy ezt is megérte. Milyen érdekes emberek vannak? Dicsekszenek a semmivel. Régen is ez ment, gondolja, miközben nézegeti a képeket, csak a nagyszájú, mindenkivel bratyizósok érvényesültek.

Szól a TV a kishobában, a rádió a konyhában: „*A COVID elszakítja a családokat*” ezt hallja minden csatornán. Nem volt magányos soha, fiatal korában is minden társaságnak ő volt a középpontja. Kellemes személyiség, jó beszélgetőtárs, a kínos csendek feloldásának felelőse. Most azonban érzi a nyomást, a láthatatlan, mégis kegyetlen vírus megtalálja azokat, akik nem tartják be a szabályokat. Egyedül és mégis együtt! Sikerülni fog, csak fegyelmezetten tartani az előírásokat. Rend, fegyelem, óvatos ellenkezés, türelem, kompromisszum, megelégedettség, szeretet, a régi szervezőerő ma is érvényes! Oly sok mindenben része volt már, nem törte meg semmiféle nehézség, sőt! Mindig erőt adott neki az, hogy a Jóisten vezeti útját, hogy ott áll mellette, gyerekei, unokái mellett. Nincs olyan nehézség, ami megtörné a hitét. Az emberek jók, segítik egymást. A bizalom, kitartás, együttműködés, ebben a covidos helyzetben is összetartják a közösségeket. Picit távolabb, fizikálisan mindenképpen, de érzi, hogy a számára fontos emberek közössége működik. Átélt gyerekként a kulák-időszakot, az azt követő különböző világnézetek, ideológiák harcát, a rejtett agressziókat, tiltásokat. Nem lehet olyan könnyen elbánni vele! Legalábbis, az ordító orvos írnok biztosan nem tényező, nyugodtan ordítson, ha úgy jobb neki. A legfontosabb, hogy a családjára számíthat mindenkor! Bízunk az orvostudományban, és a jóisten irgalmában!

Bízunk a jövőben, abban, hogy ez a COVID-próbatétel nem teszi tönkre az emberiséget, hogy testben és lélekben megerősödve, új élmények várják még.

**Novella kategória
III. helyezés**

Muresán Orsolya Mária
Limerick

“

#kreatívgondolatok
#mkksz
©Muresán Orsolya Mária
Limerick

Az összetartozás érzése
nem lehet kétséges kérdése:
Erősség? Közösség!
Szövetség? Partnerség!
Mindenki lehet a részese.

Kovács Etelka
Nyitott kérdések

Az élő megjátszott pillanatok.
Mi a valóság! Ti mik voltatok!?
Mik vagyunk mi emberek?
Tenyérnyi föld, vagy magas fellegek?

Nem. Ember, nem vagy más,
Mint magaddal való játszótárs.
Semmi vagy Te s egyben a világ.
Váratlan, fájó szavak csapnak le ránk.

Miért van az, hogy szívünk zokog
És más olyankor olyan boldog!?
Miért van az, hogy így sírok
És csak fájdalmat írok?

Sorsbénító hideg futkoz hátamon.
Mindezt látnom kell és hallanom.
Megdermed kezem, nem nyíl ki szám.
Sírok. Nem szól senki hozzám.

Gondolkodva ülök egymagam.
Téged várlak oly nyugtalan.
A világban élő eltalált pontokat
A cél elől elvinni nem szabad.

Mínta igaz szót hallanék messze.
Messze, távol s mégis közel, idegenbe ...
Idegen a hely, mégis oly közel.
Közel van és mégsem érem el.

Lehunyor szemem s jaj mit látok!
Tovább látom a beteg világot.
A világot mindig betegebbnek.
Ember s a minden, világban lebegnek.

Jobban reszketek, ordítva kiáltok.
Félve kiáltom, mindnyájan halljátok.
Nyissuk ki szemünk, még élő világ!
Tiszta szavunk most hozzád kiált.

Őszinte kérdés, őszinte felelet.
A világ nem lehet betegebb!
A messze-távol néha oly közel,
Közel van. Nem érzük most sem el?

Pihenő emberek. Elnyugodott táj.
Ember a világban, mint birkanyáj.
Béget a birka, a pásztor figyel.
Az ember hangja célba nem jut el.

Bánki-Nagy Endre

'Minden Egész eltörött' (Ady Endre: Kocsi-út az éjszakában) / Odenburg

Játszódik 2021. november 25-én, Budapesten, a Kodály körönd egyik öreg bérházában. Özv. Lángné Lakos Kornélia és unokája (Bánki-Lakos Antal) beszélgetése.

- Nagymama, megnézed mit találtam padláson, a régi pólóimat kerestem...és ezt találtam?
- Jézusom, honnan ástad elő ezt a füzetet ...várjál, veszek nagyítót, elolvasom a címkéjét! Dr. Lakos Antal Napló 1910-1920 ... Azt hittem, hogy a tűzvészben ez is elégett!
- A kőpadló egyik lapja alatt találtam!
- A dédapád volt, nekem az apukám, sajnos elég kevés emlékem van tőle ... No, nézzük csak!
- Ahogy a lépcsőn hoztam lefelé, kiesett belőle egy levél meg ez a fénykép...de, sajnos nem tudom honnan! ... A fénykép hátuljára az van írva: Szeged, augusztus 14., 1920.
- (A fotóra mutatva) Nézd csak: ő volt a dédapád! ... Nem emlékszem, hogy Szegeden ilyen lugas-szerű utcában jártam volna, bár nagyon régen utaztam arra ... Még a vásárhelyi rokonokat látogattam meg jó 30 éve! Nyisd csak ki, s keresd meg az 1920. augusztus 14-i bejegyzést!
- No, akkor ennek a helyét megtaláltuk ... már csak a levél helyét kell megkeresni.

- Hadd vegyem ki a borítékjából! A feladója Vojtovithné Lakos Mária, apu húga: az ő lakásában élünk most, Budapest, Körönd, Vasutas-ház

- És a széppapámnak címezték: Dr. Lakos Antal, Szeged. Református-palota. Ebből nem derül ki a feladás ideje, a bélyeg...ez az arckép ismerős a törökönymemből ... IV. Károly!

- Hátha a levélből okosabbak leszünk ... Egy régi újságlap is van benne: 8 órai újság, 1918. szeptember 29... olvasd csak fel, nekem már rossz a szemem: elég apró betűk, a sárga papíron még rosszabb!

- A címe: „Díszmagyar nélkül

A baj országos jellegű, s ép ezért, úgy látszik, a főváros vezetősége a kormányra hárítja a cselekvés feladatát. De ha már itt tartunk, meg kell kérdezni, hogy hol van ilyen veszedelem idején a főpolgármester Bárczy István? Ő a végrehajtó hatalom képviselője, neki lett volna múlhatatlan kötelessége őrködni afölött, hogy a fővárosi közönség érdekében megteszik-e kellő időben az óvó-intézkedéseket. A kórházak felügyeleti joga is az övé, de Bárczy István ilyenkor nincs sehol sem. Persze, a spanyolnáthára nem lehet pohárköszöntőt mondani, sem ünnepélyesen díszmagyarban fogadni.”

- A spanyolnátha idején Marika néni a Szent László kórházban dolgozott nővérként. Úgy tudom akkor is –mint a COVID idején is- járványkórház volt ... Emlékszel az Újvárosháza emléktáblájára: ő volt az a Bárczy főpolgármester! Az emléktábla szerint ő volt a 'naaaagy és csodáááás' Bárczy István...hát elégedetlenek akkor is voltak! ... No nézzük a levelet: ezt a szép kézírást te is el tudod olvasni!

- Október 23., 1918.

Szeretett Anti és Ilus!

Gábort hazaküldték a frontról, hogy a spanyolbetegség betegeit ápolja. Mindketten jól vagyunk.

Ez a háború mindenkitől igen sokat követel ... Jó lenne, ha vége lenne, a jegyrendszer, a sztrájkok, a nélkülözés mindünket megvisel. Amikor nálunk jártatok, találkoztatok Erzsike barátnőmmel: várta, várta a férjét, reszketve várta, mikor jön? Hát megjött, de nem a férje: Sajnálattal értesítjük... 21 éves és hadiözvegy, még az esküvőjük is frontesküvő volt, és itt maradt két árvával. Nem elég már ez is!

Azért küldtem ezt a cikket, hogy lásd: itt mekkora a fejetlenség, persze be nem vallják, de jellemző: a Zita kórház is átadta a hadsereg Pestnek (ott dolgozik Gáborom is), de az csak egy picit enyhítette a helyhiányt, mert ott is egymás hegyén-hátán fekszenek a betegek, a Szent Lászlóban is. Ti is ezzel küzdötök, az eddigi leveleiből ez derült ki, épp ezért nem untatlak. Egészségileg mindketten jól vagyunk. Sok a munka és a frontokon, se a hátszágban nem rózsás a helyzet. De csináljuk! Huhognak, sápítoznak sokan: például Gábor főnöke a Zita kórház gazdaságisa –persze csak csendben, hisz egy törzstiszt (pestiesen szólva) hogy játszhatna két kapura? Betegek nem vagyunk, ételünk, lakásunk, fűtésünk van! Néha ijesztő, ha sztrájkoló, elégedetlenkedő munkások üvöltöznek az Andrássy sugár-úton, nekik rosszabb: a helyzetük jóval kiszolgáltatottabb, mint a mienk. Itt van közel a MÁV-székháza, amikor a vasutasok sztrájkoltak, látnod kellett volna, micsoda káosz uralkodott itt. (A Ferenc József fűtőház munkásaitól még este is féltő volt lemenni: minden 10 méterre egy fegyveres katona és egy rendőr tudta csak feltartóztatni őket.)

Az újságokból az derül ki, hogy 'közel a győzelem'... hát reméljük, mert már nagyon elege van az embereknek a háborúból. A vasutasok sokféle járnak, sokat látnak, tapasztalnak, mesélnek...Én is hallom -hisz a betegek közt vasutasok is vannak- és a halál torkában olyanokat is mond az ember, amiket máskülönben nem mondana....

Írjál te is, a posta még működik....

Forrón ölel: Marika és Gábor!

- No, akkor a naplóba ezt a levelet 1918. október 23-ához tedd! Kíváncsi vagyok, a posta tényleg működött-e? Ti is ebben az évben tanultatok az 1. világháborúról! Mikor is fejeződött be? 2018-ban Donald Trump, Emmanuel Macron, meg még mennyi főmufti e napon találkoztak Párizsban emlékezni, meg másért is?

- November 11-ére gondolsz?

- Nem véletlenül jársz a 'Fazekasba' ... Az olasz fronton egy kicsikét más időpontban volt a fegyverletétel!

- November 3., a padovai fegyverszünet?

- Jót tesz neked az az emelt szintű történelmi felkészítő...egy kicsit más szemmel nézed az eseményeket, szerintem, most már! Azért egy történelem-tanár gyerekétől ennyi ismeret elvárható!

- No, megkerested, olvasd csak: működött-e a posta, eljutott-e Marikához a válasz?
- ...a királylátogatást is el kell halasztani (azért egy valódi királyt és egy valódi királynőt nem mindig lát az ember) a volhíniai-láz és a spanyolnátha miatt. Amikor a doberdói fa díszőrsége miatt Monte San Michele-ből hazarukkoltam, azt gondoltam záros határidőn belül vissza is kell mennem ...de a Fekete-ház hadikórházában szükség volt rám!....Eszi nénihez és Károly bácsihoz utaztam el Vásárhelyre, beültünk velük –a vonatra várva- a 'Kistópartba', hát kivel találkoztam Lajos volt katonatársammal, akit rokkantosítottak, így került haza a vendéglőjünkbe, úgy elbeszélgettük az időt, hogy szaladnom kellett a vonathoz: szerintem ott vesztettem el a feleségem szép piros bugyellárását, mondjuk sok pénz nem volt benne...de hogy én azért mit kaptam itthon! (Legalább megvan, hogy mit vegyek karácsonyra! ... He, he) ...
- (No, itt van: ...) Ilus néni levelére már nem volt érkezésem válaszolni! A fiam iskolai szünetet kapott (neki annyi ideje volt, mint a pelyva), de én a Kálvária sugár-úti honvédkórházban, a Ferenc főorvos utasítására készült járványkórházban látástól-vakulásig robotoltam, utána jöttek a franciák ill. a szerencsenek, Újszegeden a szerbek, forradalom, ellenforradalom majd Trianon!
- Szép karácsonyi ajándékot találtál nekem ... tegyerök, bár sejtésem szerint nem is gondoltad volna erről a régi vacakról, hogy ez lesz belőle!

Ui.: A nosztalgia, mint *mindig, kitörölte a rossz emlékeket, és megszépítette a jókat.*

/Gabriel García Márquez

-
- i https://hu.wikipedia.org/wiki/Kodály_körönd
 - ii 8 órai Újság - 1918. szept. 29. 4. évf. 228. szám, 4. p. - idézve: A spanyolnátha Budapesten /Géra Eleonóra - in: BBC History - 2019. jan. - 32-38. p.)
 - iii https://tripsinthecity.blog.hu/2017/08/16/legendak_nyomaban_a_thokoly_uti_maganyos_no_szobra
 - iv L. A Balogh-család története: Szegények szerelme / Veres Péter. A regény főhőse (Balogh János) az 1. világháború idején Budapesten teljesített katonai rendőrként szolgálatot. Leírja, hogy már a háború vége felé csak a hadsereg otléte, effektív beavatkozása tudta csak fenntartani a rendet.
 - v =Tífusz I. Járványok az európai történelemben és azon túl. / közre működött: Kiss Áron; Pekó Zsolt; Földes László. - in: BBC History, 2020. évi 3. sz., / főszerk. Papp Gábor (e-book)
 - vi A doberdói fa különös története - in: Délmagyarország, 2020. május 5. (sor.: Délmagyarország 110 éve: 1910-2020)
 - vii Makó Imre. - 267-268. p.
 - viii Párhuzamok: régészeti kutatások a tram-train hódmezővásárhelyi nyomvonalán.- kiállítás a Tornyai János Múzeumban (Hódmezővásárhely) 2021/2022.
 - ix = Dr. Wolf Ferenc szeged tisztii főorvosa, Szegedet is elérte egy évszázada a rettegett spanyolnátha. - in: Délmagyarország, 2020. május 12. (sor.: Délmagyarország 110 éve: 1910-2020.)

Szekeres Mónika
Ráhel, a gyermek

Üvöltött vele az orvos. Felelőtlennek nevezte. A szülésznő pedig folyamatosan csóválta a fejét. Ő meg se próbálta elmagyarázni nekik, miért nem járt terhes gondozásra. Ahogy korábban akkor sem felelt, amikor valaki azt kérdezte tőle, miért nem keres magának munkát. Meg arra sem, miért nem fürdik gyakrabban. Mert ilyeneket kérdeztek tőle régebben. De mostanában már senki sem kérdezett tőle semmit. Érdekes, eddig nem is gondolkozott azon, mikor, hogyan fogytak el a kérdések körülötte. Persze, azon sem, minden más hogyan fogyott el körülötte... Aztán a fájdalom mindent elmosott.

*

A Fröccsös Tata mostanában csak őt engedte a padjához. Igaz, ez nem is pad volt már. Tavaszra minden padot elvittek, helyette összehegesztett székeket állítottak fel a fák alatt. Az erre sétálók közül talán senkinek sem jutott eszébe, hogy miért e csere, vagy talán észre sem vették. Ők azonban pontosan tudták, ezeken a karfákkal felszabdalt fémszerkezeteken nem lehet elnyúlva aludni, csak ülni. Okos, aki kitalálta. Jön a jó idő, semmi csinnadratta, csak lecserélik a padokat Dózsa trónjaira, ahogyan ők nevezték ezeket a napon gyorsan felforrósodó, dizájnos székeket.

*

Fröccsös Tatával jó volt beszélgetni. Pontosabban jó volt nem beszélgetni, mert általában szótlanul ültek egymás mellett. Tata nem mesélt a régi szép időkről, mint a többiek. S ami még fontosabb, soha nem kérdezett semmit. Illetve csak egyszer. Tata akkor is, ahogy szokta, odanyújtotta neki a műanyag flakont, vízzel hígított borral. Ő meg akkor is, ahogy szokta, megjegyezte, savanyú bor, savanyú, de jó. Aztán Tata egyszer csak ránézett, pontosabban a pocakjára, amit már a téli göncök sem tudtak elrejteni, és megkérdezte:– Te, nem árt ez a gyerekeknek? –Egyszerre tört ki belőlük a röhögés, megfélemezhetetlen, hömpölygő.

*

Minden reggel megnézte a kapucsengőre kiírt nevet. Minden reggel megnézte, ahogy a feleség elmegy otthonról. Aztán egyszer becsöngetett. A férfi nem nyitotta ki a kaput, de lement hozzá az utcára. Ő röviden elmondta, mi a helyzet. Azzal kezdte, hogy nem akar a férfitől semmit, de valamit tenni kell, mert ez a gyerek meg fog születni, elvetetni már nem lehet. A férfi csak annyit válaszolt, hogy nős ember. Aztán becsapta maga után a kaput. Majd még egyszer kinyitotta, és közölte vele, felejtse el a nevét, de még az utcáét is, ahol lakik. Na, ja, ha ez olyan egyszerű lenne, gondolta. Később sokat bosszankodott azon, miért nem kérdezte meg a férfitől, vajon azon az éjszakán miért nem emlékeztette rá őt, hogy nős ember...

*

Az üvöltésnél is rosszabbul esett neki, amikor az orvos és a szülésznő pillantása összevillant, miután ő azt mondta, Ráhel. Mert megkérdezték tőle, na, anyuka, és mi legyen a kislány neve. Aztán már nem fájt ez sem. Tudta, ahova Ráhel kerül, ott más világ lesz. Tudta, mert az utolsó pillanatban találkozott valakivel, aki valóban segített. Ez meg is lepte, hogy semmi feltétel, ha ezt vagy azt teszi, akkor majd... Csak annyit mondtak, segítenek családban felnőni a babának. Megismerheti az örökbefogadó szülőket. Dönthet. Hát ilyen is régen volt.

És arra gondolt, hogy Ráhel, amikor felsír, akár csak bibliai névadója, mindenkiért sír, aki elvesztett valamit...

Novella kategória

I. helyezett

TARTALOMJEGYZÉK

Pályázati kiírás			1
Alkotó neve	Mű címe	Jelige	Oldal
Vincze László	A kisveréb és a sas	Karácsonyi mese	3
Iván Zoltánné	Az elfelejtett születésnap	Truman 2	6
Takácsné Kiss Rita	Az én csodám, avagy egy mázlista története	Csoda	7
Fiderné Szakál Éva	Álmok-vágyak	Szerelem	9
Kokas Bálint	Covid: Tanítás a szeretetre	Útkereső	10
Benedek Erika	Déjá vu	Déjá vu	11
Szabó Marianna Ágnes	Ébredés	Ébredés	12
Gáliné Nagy Mónika	Édesanyám	Gondolatok	15
Szederkényi Tamásné	Földünk	Bözse	16
Iván Zoltánné	Húsvéti Kaland	Truman 1	17
Öreglaki István	Igaz történet mesébe ágyazva	Ajándék	18
Iván Zoltánné	Kedves MAMA!	Anyu	19
Gergelyné Kertes Katalin	Közös jövőnk a változás bizonytalanságában	Picúr	21
Muresán Orsolya Mária	Limerick	Limerick	23
Kovács Etelka Valéria	Nyitott kérdések	Kérdések	24
Bánki-Nagy Endre	Minden egész eltörött / Odenburg	Odenburg	25
Szekeres Mónika	Ráhel a gyermek	Edina	29

Pályázat elbíráló bizottság tagjai:

Elnök

Szebeni Dóra MKKSZ elnökség tagja

Tagjai

Boros Péterné MKKSZ elnök

Dr. Dudás Ferenc ONYT Senior akadémia mentora

Fehér József MKKSZ Kuratórium elnöke

Tóthné Merth Bernadette MKKSZ ONYT alelnök

Fekete Boglárka színésznő

Az MKKSZ Országos Nyugdíjas Tanács ötlete alapján kiírt pályázatra beérkezett alkotásokat szerkesztette

Tóthné Merth Bernadette ONYT alelnök.

A jelíges pályázatok előkészítő munkájában részt vett

Gozman Józsefné MKKSZ ONYT elnök.

Budapest, 2022. április 8.